

Рум рӯъёро устувор месозад — рақами шаш

*Баҳсҳои нубувватӣ дар таърихи адвентистӣ: дарки ихтилоф миёни
Урия Смит ва Чеймс Уайт оид ба Дониёл 11:36*

Jeff Pippenger

2024-08-14

Мо шаш хатти баҳси набувватиро, ки дар тӯли таърихи адвентизм аз соли 1798 то имрӯз рух додаанд, мавриди баррасӣ қарор медиҳем.

«Дар таърих ва нубувват Каломи Худо муноқишаи тӯлониву давомдори миёни ҳақиқат ва гумроҳиро ба тасвир мекашад. Он муноқиша ҳанӯз ҳам идома дорад. Он чи пеш омада буд, боз такрор хоҳад шуд. Баҳсҳои кӯҳна аз нав зинда хоҳанд гашт, ва назарияҳои нав пайваста падида хоҳанд омад. Аммо қавми Худо, ки дар эътиқоди худ ва дар амалӣ гардидани нубувват дар эълони паёмҳои фариштаи якум, дуҷум ва сеҷум нақше иҷро кардаанд, медонанд, ки дар кучо меистанд. Онҳо таҷрибае доранд, ки аз тиллои соф гаронбаҳотар аст. Онҳо бояд чун санг устувор биистанд ва ибтидои итминони худро то ба охир устувор нигоҳ доранд». Selected Messages, book 2, 109.

Мақолаи қаблӣ ба баҳси аввал ва охирин дар бораи қудрати Рум пардохт, ва ҳоло мо баҳсро, ки миёни Урия Смит ва Чеймс Уайт рух дод, баррасӣ хоҳем кард. Урия Смит «тафсири хусусии» худро ба ояти сиё шашум ворид намуд.

«ОЯТИ 36. Ва подшоҳ мувофиқи хости худ амал хоҳад кард; ва худро боло хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суҳанони аҷиб хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он чи муқаррар гардидааст, ба амал хоҳад омад. »

«Подшоҳе, ки дар ин ҷо зикр шудааст, наметавонад ҳамон қудрате бошад, ки охирин бор ёдоварӣ гардид; яъне, қудрати папавӣ; зеро ин тавсифот, агар ба он қудрат татбиқ карда шаванд, мувофиқ нахоҳанд омад». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Смит эътироф кард, ки қудрате, ки дар ояти пешин зикр шудааст, «Руми папавӣ» буд, аммо даъво мекунад, ки хусусиятҳои ояти сиё шашум хусусиятҳои пешгӯишавандае нестанд, ки Руми папавиро муайян месозанд. Он даъво ботил аст. Бояд дар хотир дошт, ки дар исёни соли 1863, «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми Левитӣ қанор гузошта шуд, ва бинобар ин тасвири «ҳафт замон»-и ҳар ду ҷадвали Ҳабаккук рад карда шуд. Ҳам ҷадвали соли 1843 ва ҳам ҷадвали соли 1850 «ҳафт замон»-ро дар ҳуди маркази ҷадвалҳо нишон медиҳанд, ва ҳар ду тасвир салибро дар маркази хати «ҳафт замон» ҷой медиҳанд. Вақте ки нури нави «ҳафт замон» дар соли 1856 омад ва баъдан рад карда шуд, он рад кардани ду ҷадвали Ҳабаккук, ва ҳамчунин рад кардани ҳокимияти Рӯҳи Нубувватро нишон дод, ки ба чунин равшанӣ муайян месозад, ки ҳар ду ҷадвал аз ҷониби Худо роҳнамоӣ шуда буданд.

Мувофиқи гуфтаҳои хоҳар Уайт, охирин фиреби Шайтон он аст, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар гардонад; ва дар ин ҷо аввалин фиреб низ ҳамин буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро

беасар гардонад, ва он ҳамзамон рад кардани ҳақиқатҳое буд, ки бар ду ҷадвал ҳамчун таҳкурсе қарор доштанд, ва ба таври мушаххастар — ҳафт замонро.

Дар вақти исёни соли 1863, маҳз Урия Смит буд, ки ҷадвали қалбакии соли 1863-ро таҳия намуд, ки дар он хатти «ҳафт замон» бардошта шуда буд. То соли 1863 Урия Смит ҷашмони худро ба нури «ҳафт замон» баста буд ва қодир набуд бубинад, ки ду «қаҳр» вучуд дорад, ки онҳоро Дониёл муайян месозад. Ин ду қаҳр рамзи «ҳафт замон»-и зидди подшоҳии шимолии Исроил ва подшоҳии ҷанубии Яхудо мебошанд. Аввалӣ бар зидди даҳ қабилаи шимолӣ дар соли 723 то милод оғоз ёфта, соли 1798 ба анҷом расид, ва дувумӣ дар соли 677 то милод оғоз ёфта, соли 1844 ба анҷом расид.

Ҷабраил дар боби ҳаштум назди Дониёл омад, то рӯъёи тагаһ-ро шарҳ диҳад, ва дар иртибот бо кори худ, ӯ барои соли 1844 гувоҳии дуҷум пешкаш намуд. Ду ҳазору сесад соли боби ҳаштуми Дониёл дар соли 1844 ба анҷом расид, вале ҳамчунин охири аз ду ҳашм бар зидди подшоҳиҳои шимолӣ ва ҷанубӣ низ ба поён расид.

Ва гуфт: «Инак, туро огоҳ хоҳам кард, ки дар интиҳои охири ғазаб чӣ хоҳад шуд; зеро ки интиҳо дар вақти муайяншуда хоҳад буд». Дониёл 8:19.

Анҷоми охири мавҷудияти анҷоми аввалро пешакӣ фарз мекунад. Охири ду ғазаб, ки фақат ифодаи дигари «ҳафт замон» аст, дар соли 1844 ба поён расид, ва ғазби аввал дар соли 1798 ба поён расид. Ояте, ки Смит иддао мекард ҳеҷ гуна нишондоди қудрати папири дар бар надорад, солиро муайян мекард, ки дар он папиаз захми марговари худро мегирифт.

Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро болотар хоҳад бардошт, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суханони аҷиб хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он чи муайян гардидааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:36.

«Подшоҳ» дар ояти сиё шашум «то анҷом ёфтани ғазаб муваффақ хоҳад шуд». Аҳамият диҳед, ки Смит дар бораи Дониёл боби ҳашт, оятҳои бисту се ва бисту чор, дар ҳамон китобе менависад, ки дар он иддао мекунад қудрати папагӣ дорои сифатҳои дуруст барои иҷро шудани ояти сиё шашум нест.

«ОЯТИ 23. Ва дар охири замони подшоҳии онҳо, хангоме ки осӣён ба ҳадди пуррагии худ расанд, подшоҳе бо чеҳраи шадид ва донандаи суханони пӯшида бархезад. 24. Ва қудрати ӯ бузург хоҳад буд, вале на бо қудрати ҳуди ӯ; ва ӯ ба таври аҷиб хароб хоҳад кард, ва комёб хоҳад шуд, ва амал хоҳад кард, ва нерӯмандон ва қавми муқаддасро нест хоҳад кард. 25. Ва ба воситаи ҳиллаи худ низ мақро дар дасти худ комёб хоҳад гардонид; ва дар дили худ худро бузург хоҳад шумурд, ва бо ороиштагӣ бисёронро ҳалок хоҳад кард; ӯ ҳамчунин бар зидди Сарвари сарварон хоҳад бархост; вале бе даст шикаста хоҳад шуд.

«Ин қудрат дар замони охири салтанати он ҷаҳор тақсимои подшоҳии буз, яъне наздик ба поёни давраи ҳукмронии онҳо, ба майдон меояд. Бе шубҳа, он ҳамон шохчаи

хурд аст, ки аз ояти 9 ва баъд аз он зикр шудааст. Онро ба Рум татбиқ кунед, чунон ки дар тавзеҳот оид ба ояти 9 баён гардидааст, ва ҳама чиз мутаносибу равшан мегардад.

«“Подшоҳи сахтчеҳра.” Мӯсо, хангоми пешгӯӣ кардани ҷазое, ки аз ҷониби ҳамин қудрат бар яҳудиён хоҳад омад, онро «миллате сахтчеҳра» меномад. Тақр. Шар. 28:49, 50. Ҳеч қавме дар сафбандии ҷангӣ аз румиён зоҳири даҳшатноктаре надошт.

«Фаҳмандаи гуфторҳои торик.» Мӯсо, дар навиштае ки акнун ба он ишора шуд, мегӯяд: «Забонашро нахоҳӣ фаҳмид.» Дар нисбати яҳудиён инро дар бораи бобилиён, форсиён ё юнониён гуфтан мумкин набуд; зеро забонҳои калдонӣ ва юнонӣ дар Фаластин то дараҷае кам ё бисёр истифода мешуданд. Аммо дар бораи лотинӣ чунин набуд.»

«Вақте ки осӣён ба камоли худ расидаанд». Дар тамоми ҷараён, робитаи миёни қавми Худо ва ситамгарони онҳо ҳамеша дар назар нигоҳ дошта мешавад. Маҳз ба сабаби гуноҳони қавми Ё буд, ки онҳо ба асирий фуруҳта шуданд. Ва давом кардани онҳо дар гуноҳ ҷазои сахттарро ба бор овард. Дар ҳеч замоне яҳудиён, ҳамчун як миллат, аз ҷиҳати ахлоқӣ фосидтар набуданд аз замоне ки онҳо зери ҳокимияти румиён даромаданд.

«Қудратманд, вале на ба қувваи худ». Муваффақияти румиён ба андозаи зиёд аз ёрии ҳампаймононашон ва аз ҷудоии миёни душманонашон вобаста буд, ки онҳо ҳамеша омода буданд аз он истифода баранд. Рими папавӣ низ ба воситаи қудратҳои дунявие, ки бар онҳо назорати рӯҳонӣ амалӣ менамуд, қудратманд буд.

«Ё ба таври аҷоиб ҳалок хоҳад кард». Худованд ба воситаи пайғамбар Ҳизқиёл ба яҳудиён гуфт, ки онҳоро ба дасти мардоне хоҳад супурд, ки «дар нобуд кардан моҳир» буданд; ва кушта шудани як миллиону сад ҳазор яҳудӣ хангоми харобии Ерусалим аз ҷониби лашкари Рум, тасдиқи даҳшатноки суҳанони пайғамбар буд. Ва Рум дар марҳилаи дуюми худ, яъне дар марҳилаи папавии худ, масъули марги панҷоҳ миллион шахид буд.

«“Ва бо тадбири худ низ макрро дар дасти худ комёб хоҳад гардонид.” Рум аз ҳамаи қудратҳои дигар бештар бо сиёсати макр фарқ мекард, ки ба воситаи он халқҳоро зери тасарруфи худ овард. Ин ҳам дар бораи Руми бутпараст ва ҳам Руми папавӣ дуруст аст. Ва ҳамин тавр, бо сулҳ бисёронро ҳалок сохт.

«Ва Рум, ниҳоят, дар шахси яке аз ҳокимони худ, бар зидди Сарвари сарварон бархост, бо баровардани ҳукми марг бар Исо Масеҳ. “Аммо вай бе дасти инсон шикаста хоҳад шуд”, ибораест, ки ҳалокати ин қудратро бо зарба хӯрдани ҳайкали боби 2 яқсон месозад». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Смит, ду бор дар ин порча, муайян месозад, ки хусусиятҳои нубувватии Руми бутпараст ва папавӣ қобили ивазанд, зеро онҳо танҳо зуҳури Рум дар ду марҳалаи он мебошанд, монанди омехтаи оҳан ва гил дар боби дуюми Дониёл, ки хоҳар Уайт онҳоро рамзҳои ҳунари калисоӣ ва ҳунари давлатӣ мешиносад. Вақте ки Дониёл дар оятҳои, ки Смит ба онҳо муроҷиат мекунад, муайян месозад, ки Рум «комёб хоҳад шуд ва амал хоҳад кард» ва ки Рум «ҳилагариро дар дасти худ комёб хоҳад гардонид», Смит иддао мекунад, ки дар ояти сиё

шашум «подшоҳе», ки «то ба анҷом расидани хашм комёб хоҳад шуд», як хусусияти нубувватии ҳам Руми бутпараст ва ҳам Руми папавиро муайян месозад. Сипас ӯ иддао мекунад, ки ҳеҷ яке аз хусусиятҳои Рум дар ояти сию шашум ба қудрати папавӣ ишора намекунад.

Мо барои дастгирии шиносоии Рум ҳамчун ғоратгароне, ки рӯёро барпо месозанд, ба Смит ишора кардем, ва яке аз ҷаҳон хусусияти нубувватӣ дар ояти ҷордаҳ ин аст, ки Рум худро боло мебардорад.

Ва дар он замонҳо бисёре бар зидди подшоҳи ҷануб бархезанд; ҳамчунин золимони кавми ту худро боло хоҳанд бардошт, то рӯёро барқарор намоянд; лекин онҳо фуру хоҳанд афтод. Дониёл 11:14.

Смит даъво мекунад, ки тавсифоти подшоҳ дар ояти сию шашум бо қудрати папавӣ мувофиқат намекунад, гарчанде ки ӯ пештар ҳимоя карда буд, ки дар ояти ҷордаҳум маҳз Рум аст, ки худро боло мебардорад. Аммо подшоҳ дар ояти сию шашум «худро боло хоҳад бардошт». Ҳамон подшоҳ дар ояти сию шашум «бар зидди Худои худоён суҳанони аҷоиб хоҳад гуфт». Дар китоби Дониёл қудрати папавӣ «бар зидди Ҳаққи Таоло суҳанони бузург хоҳад гуфт», ва дар китоби Ваҳй қудрати папавӣ бар зидди Ҳаққи Таоло куфр меғӯяд.

Ва ба ӯ даҳоне дода шуд, ки суҳанони бузург ва куфрҳо мегуфт; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки ҷиҳилу ду моҳ идома диҳад. Ва ӯ даҳони худро барои куфр гуфтан бар зидди Худо кушод, то ба номи Ё, ва хаймаи Ё, ва сокинони осмон куфр гӯяд. Ваҳй 13:5, 6.

Ҳар як хусусияти нубувватие, ки ба қудрати папавӣ тааллуқ дорад, дар ояти сию шаш муайян карда шудааст.

Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва ӯ худро боло хоҳад бурд, ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суҳанони ҳайратангез хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он ҷи муайян шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:36.

Шарҳдиҳандагони инсонӣ бисёр вақт боэътимод нестанд, вале бисёре аз шарҳдиҳандагони Адвентист ба ҳақиқати ошкоро шаҳодат медиҳанд, ки маҳз ояти сию шашум буд, ки ҳавворӣ Павлус ҳангоми суҳан рондан дар бораи марди гуноҳ аз 2 Thessalonians ба таври мазмунӣ баён мекард.

Бигзор ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ вачҳ фиреб надихад; зеро он рӯз нахоҳад омад, магар он ки аввал иртидоде ба амал ояд, ва он инсонии гуноҳ зоҳир гардад, яъне писари ҳалокат; ки ба ҳар он ҷи Худо хонда мешавад ё мавриди парастии аст, муҳолифат менамояд ва худро аз он болотар мебардорад; ба тавре ки ӯ ҳамчун Худо дар маъбади Худо менишинад ва худро нишон медиҳад, ки гӯё ӯ Худост. 2 Таслӯникиён 2:2, 3.

Ояти сиюму меғӯяд, ки «ӯ худро баланд хоҳад бардошт ва худро аз ҳар худое бузургтар хоҳад гардонид», ва Павлус меғӯяд: «он одами гуноҳ ошкор гардад, писари ҳалокат; ки муқобилат мекунад ва худро аз ҳар он ҷи Худо хонда мешавад ё парастии меёбад, болотар мебардорад». Равшан аст, ки Смит ҳеҷ салоҳияти нубувватӣ надошт, то иддао кунад, ки

подшоҳи ояти сиюму шаш аз подшоҳе, ки дар оятҳои то ояти сиюму шаш мавриди баҳс аст, фарқ дорад. Аз лиҳози дастурӣ ӯ ҳеҷ асосе надошт, ки ин татбиқи носоҳеҳи худро ба амал оварад, ва иддаои ӯ, ки ин корро ба он сабаб кардааст, ки ояти сиюму шаш ҳеҷ хусусияте аз қудрати папавӣ надорад, таҳрифи Навиштаҷот буд дар қўшиши барпо намудани тафсири хусусӣ.

Мо ҳамчунин каломи нубувватро, ки боз ҳам устувортар аст, дорем; ва шумо некӯ мекунед, агар ба он аҳаммият диҳед, ҳамчун ба чароғе, ки дар ҷои торик медурахшад, то даме ки рӯз бишқофад ва ситораи сахар дар дилҳои шумо тулӯ намояд; ва пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахсии касе нест. Зеро нубувват дар замонҳои қадим бо иродаи инсон наомадааст; балки одамони муқаддаси Худо сухан гуфтанд, дар ҳоле ки аз Рӯҳулқудс барангехта мешуданд. 2 Петрус 1:19–21.

Дар тӯли солҳои адвентизми Лоадикия, бисёр илоҳиётшиносон, рӯҳониён ва муаллифони адвентистӣ ба масъалаи он пардохтаанд, ки оё ба назари онҳо татбиқи Смит дуруст аст ё нодуруст. Як рӯҳонии австралиягӣ, Луис Вер, ки кайҳо вафот кардааст, қисми асосии хизмати худро ба муқобили намунаи бардурӯғи пешгӯёнаи Смит сарф намуд. Сабаби муҳолифати ӯ танҳо ин набуд, ки Смит дар ниҳоят подшоҳеро, ки дар ояти чилу панҷум ба анҷоми худ мерасад, Туркия муайян кард, балки низоми таълимии Смит ҳамчунин ба татбиқи нодурусти Армагеддон оварда мерасонд. Дар солҳои 1980-ум ё дар ҳамон атроф, як муаллифи адвентистӣ китобе бо унвони «Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?» навишт. Номи муаллиф Доналд Мэнсел аст, ва ин китоб то ҳол дастрас мебошад.

Манселл таърихро то арафаи Ҷанги Якуми Ҷаҳонӣ ва Ҷанги Дуюми Ҷаҳонӣ пайгирӣ намуда, нишон медиҳад, ки вақте дида мешуд, ки ҳар дуи он ҷангҳо наздик мешаванд, башоратдиҳандагони адвентистӣ ба қорбурди татбиқи бардурӯғи Смит шурӯъ карданд, ки тибқи он Туркия ҳамчун аломати Армагеддон ва анҷоми ҷаҳон ба Ерусалими воқеӣ раҳсипор мегардад. Ӯ бо истинод ба феҳристҳои узвияти калисо собит месозад, ки бо наздик шудани ҳар яке аз он ҷангҳо, бар асоси таъкиди нубувватие, ки аз дидгоҳи нуқсондори Смит дар бораи Армагеддон бармеомад, ҷони бисёре ба узвияти калисои адвентистӣ оварда шуданд.

Ҳангоме ки ҳар яке аз ҷангҳо ба поён расид ва пешгӯиҳои нуқсондор иҷро нагардиданд, калисо нисбат ба он чи ки аз намунаи нубувватие, ки Смит сохта буд, ба даст оварда буд, аъзои бештарро аз даст дод.

Тавассути радди Смит аз паёми бунёдии миллериён ва омодагии ӯ барои тарғиби тафсири хусусии худ аз оятҳои сию шаш то чилу панҷи китоби Дониёл, мантиқи Смит намунаи пешгӯйиро ба вучуд овард, ки бар рӯйдодҳои ҷорӣ асос ёфта буд.

Дар баҳси миёни Смит ва Ҷеймс Уайт онд ба подшоҳе, ки дар ояти охиринаи боби ёздаҳуми Дониёл ба анҷоми худ мерасад, Ҷеймс Уайт мантикero пешниҳод намуд, ки асоси сусту регини пешгӯйии Смитро ба таври мухтасар ифода мекард. Уайт таълим меод, ки «пешгӯйӣ таърихро ба вучуд меоварад, аммо таърих пешгӯйиро ба вучуд намеоварад».

Воизони адвентизм, ки пеш аз ҳар ду ҷанг ғаёлият мекарданд, таърихи дар ҳоли рушдро ба кор мебурданд, то намунаи нодурусти нубуввати Смитро дар бораи Армагеддон пешниҳод намоянд; ва кори онҳо, ки дар остонаи ҷангҳо ҷунон пурбаракат меноманд, дар ниҳоят ба зиёни ҳолис анҷомид, вақте ки исбот гардид, ки он намунаи нубувватӣ бар тафсири шахсӣ асос ёфтааст.

Аз анбиёи козиб хушёр бошед, ки ба наздатон дар либоси гӯсфандон меоянд, аммо дар ботин гургҳои даррандаанд. Шумо онҳоро аз рӯи самараҳояшон хоҳед шинохт. Оё мардум аз хор ангур мечинанд, ё аз хасак анҷир? Ҳамчунин ҳар дарахти неқ самари неқ меоварад; аммо дарахти бад самари бад меоварад. Дарахти неқ наметавонад самари бад оварад, ва дарахти бад низ наметавонад самари неқ оварад. Ҳар дарахте ки самари неқ намеоварад, бурида шуда, ба оташ андохта мешавад. Пас, онҳоро аз рӯи самараҳояшон хоҳед шинохт. Матто 7:15–20.

Омодагии Смит барои пешбурди як намунаи хусусии пешгӯёна дар бораи подшоҳ дар ояти сию шашум ба он натиҷа расонд, ки ҳамчунин татбиқи нодурусти вабои шашум ва Армагеддонро ба вучуд овард.

Ва фариштаи шашум косаи худро бар дарёи бузурги Фурот рехт; ва оби он хушк шуд, то роҳи подшоҳони шарқ омода гардад. Ва дидам, ки аз даҳони аждаҳо, ва аз даҳони ҳайвон, ва аз даҳони набии дурӯғин се рӯҳи нопок, монанди қурбоққаҳо, берун омаданд. Зеро онҳо арвоҳи девҳо мебошанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоваранд, ва назди подшоҳони замин ва тамоми ҷаҳон мераванд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ оваранд. Инак, Ман мисли дузд меоям. Хушо касе ки бедор мемонад ва либосҳои худро нигоҳ медорад, мабодо бараҳна роҳ равад ва расвоии ўро бубинанд. Ва онҳоро дар ҷойе ҷамъ овард, ки ба забони ибронӣ Армагеддон ном дорад. Ваҳй 16:12–16.

Ҷунон ки мо қаблан ишора карда будем, балои шашум баъд аз анҷоми муҳлати имтиҳони инсон меояд; бинобар ин, хушдоре, ки дар он гуфта мешавад либосҳои худро нигоҳ доред, бояд ба масъалаи озмоишии ишора кунад, ки пеш аз бархостани Микоил, анҷом ёфтани муҳлати имтиҳони инсон ва оғози балои аввал руҳ медиҳад. Балои шашум ғаёлияти аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козибро муайян месозад, ки онҳо ҳамон иттиҳоди сегонаанд, ки ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба ҳам мепайванданд. Он иттиҳоди сегона Руми муосир аст, ва рамзе, ки иттиҳоди сегонаи Руми муосирро муайян ва барқарор мекунад, «ғоратгарони қавми ту» мебошанд, ки «худро боло мебардоранд, то рӯёро барпо созанд» ва «меафтанд».

Хушдори вабои шашум, вақте ки дуруст дарк карда мешавад, ба ҷон имкон медиҳад, ки либосҳои худро нигоҳ дорад; аммо агар он рад карда шавад, ҷонро урён боқӣ мегузорад, ки ин яке аз панҷ хусусияти Лоудикийён аст. Рамзе, ки он хушдорро барқарор месозад, ғоратгарони қавми туст, ки худро боло мебардоранд ва дар ниҳоят сукут мекунанд. Сулаймон гуфт, агар қавми Худо он рӯёро надошта бошанд, онҳо ҳалок мешаванд.

Дар чое ки рӯё нест, қавм ҳалок мегардад; аммо касе ки шариатро нигоҳ медорад, хушо ба ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

Калимаи ибрии «ҳалок шудан» маънои «урён кардан»-ро дорад, ва Юҳанно навиштааст: «Хушо касе ки бедор мемонад ва либосҳои худро нигоҳ медорад, мабодо урён роҳ равад, ва онҳо расвоии ӯро бубинанд». Смит дар бораи Подшоҳи Шимол иштибоҳ кард, ва он пояи козиби нубувватӣ ба ӯ имкон дод, ки татбиқи нубувватие инкишоф диҳад, ки агар пазируфта шавад, урёнӣ ба бор меоварад, ки ин рамзи Лӯдикеён аст, ки аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд.

Смит барои баҳс кардани таъйини нави бардурӯғи худ оид ба Подшоҳи Шимол бар зидди Чеймс Уайт, шавҳари пайғамбарзан, ҳеҷ мушкиле надошт. Таърихнигорони адвентистӣ ва хоҳар Уайт ба ихтилофи машҳури онҳо мепардозанд. Эллен Уайт ҳам шавҳараш ва ҳам Смитро барои он сарзаниш кард, ки иҷозат доданд ихтилофи назари онҳо дар бораи он ки подшоҳи шимол дар Дониёл ёздаҳ кӣ намояндагӣ мешуд, ба арсаи омма барояд. Дар нахустин нашрияи адвентистӣ баъд аз Ноумедии Бузурги соли 1844, Чеймс Уайт навишт:

«Ин ки Исо бархоста, дарро баст ва назди Қадимулайём омад, то подшоҳии Худро дар моҳи 7-уми соли 1844 қабул намояд, ман ба таври комил бовар дорам. Нигоҳ кунед: Луқо 13:25; Матто 25:10; Дониёл 7:13,14. Аммо бархостани Микоил, Дониёл 12:1, зоҳиран воқеаи дигарест, барои мақсади дигар. Бархостани Ӯ дар соли 1844 барои он буд, ки дарро бибандад ва назди Падари Худ биёяд, то подшоҳии Худ ва қудрати ҳукмронӣ карданро қабул намояд; аммо бархостани Микоил барои он аст, ки қудрати подшоҳонаи Худро, ки аллакай дорад, дар ҳалокати шарирон ва дар раҳони қавми Худ зоҳир созад. Микоил бояд дар он вақт бархезад, ки қувваи охиринаи боби 11 ба анҷоми худ расад ва ёваре барои ӯ набошад. Ин қувва охиринаи қувваест, ки калисои ҳақиқии Худро поймол мекунад; ва чун калисои ҳақиқӣ ҳанӯз ҳам аз ҷониби тамоми олами масеҳият поймол мешавад ва берун андохта мешавад, аз ин бармеояд, ки қувваи охиринаи ситамгар ҳанӯз «ба анҷоми худ нарасидааст;» ва Микоил ҳанӯз барнахостааст. Ин қувваи охиринаи, ки муқаддасонро поймол мекунад, дар Ваҳй 13:11-18 нишон дода шудааст. Шумораи ӯ 666 аст». James White, A Word to the Little Flock, 8.

Ҳангоме ки Смит ба истилоҳ «нури нав»-и худро оид ба мавзӯи «қудрати охиринаи дар боби ёздаҳуми Дониёл» пешниҳод кард, Чеймс Уайт татбиқи Смитро на ҳамчун нури нав, балки ҳамчун ҳамлае бар пояҳо дид. Баҳси Рум ҳамчун подшоҳи шимол дар Дониёли ёздаҳ, ки миёни Урия Смит ва Чеймс Уайт ба вукӯъ пайваست, дорои хусусиятҳои мушаххасест, ки мо, ҳамчун омӯзандагони нубувват, бояд онҳоро бо дигар баҳсҳои таърихи адвентистӣ вобаста ба рамзи Рум ба ҳам оварем.

Яке аз он хусусиятҳо ворид кардани тафсири хусусист. Хусусияти дигар он аст, ки татбиқи ин тафсири хусусӣ таҳриф кардани дастури соддаи нахвиरो талаб мекунад, зеро Смит на танҳо он ҳақиқатро нодида гирифт, ки ҳар як хусусияти нубувватӣ дар ояти сию шашум ба Рум муроҷиат мекунад, балки инчунин нодида гирифт, ки сохтори нахвӣ талаб мекунад, ки подшоҳи ояти сию шашум бояд ҳамон подшоҳе бошад, ки дар порчаи пешина тасвир шудааст.

Дигаре он аст, ки тафсири хусусӣ рад кардани ҳақоиқи бунёдӣ буд. Дигаре он аст, ки он рад кардани ҳокимияти Рӯҳи Нубувватро ифода мекунад. Хусусияти дигар он аст, ки андешаи аввалини носаҳеҳ дар бораи Рум ба намунаи нубувватӣ хоҳад бурд, ки ба шахс иҷозат намедихад ҳангоми наздик шудан ба анҷоми муҳлати имтиҳони инсонӣ либосҳои худро нигоҳ дорад. Дигаре омодагӣ барои таблиғи оммавии тафсири хусусии ӯ буд. Дигаре он аст, ки тафсири хусусӣ бетағйир ҳамчун нури нав муаррифӣ мешавад. Ҳамаи ин вижагиҳо дар баҳси кунунӣ оид ба «ғоратгарони қавми ту» таҷассум ёфтаанд.

Ҳангоме ки баҳси охирини Рум, ки ба воситаи баҳси аввалини Рум, ки «ғоратгарони қавми ту» муайян мекунад, рамзӣ шуда буд, бо хатти нубувватии баҳси Урия Смит ва Чеймс Уайт ба ҳам оварда шавад, мо хоҳем дид, ки як гурӯҳ намунаи нубувватии худро бар тафсири хусусӣ бино хоҳад кард, ки ҳақиқати асосиро рад менамояд.

Рад кардани ҳақоиқи бунёдӣ ба таври худкор рад кардани нуфузи Рӯҳи Нубувватро ифода мекунад, ки он ҳамин ҳақоиқи бунёдиро ба таври қотееона ҳимоят менамояд. Он гурӯҳ ҳамчунин омода хоҳад буд, ки назари худро ошкоро пешкаш намояд, новобаста аз ҳар гуна нигарониҳое, ки мумкин аст дар бораи таъсире, ки ин таълим метавонад бар қавми Худо дар саросари ҷаҳон дошта бошад, баён карда шаванд.

Дарҳол баъд аз соли 1844, дар насли аввали адвентизм, баҳси дигаре дар бораи Рум ба миён оварда шуд. Он баҳс пайваста доман зада мешуд, то он ки назари бардурӯғ дар насли сеюми адвентизм пазируфта гардид. Мо баҳси «ҳамешагӣ»-ро ҳамчун чорумини шаш хатте, ки ҳоло дар намунаи хат бар хат баррасӣ мекунем, мавриди назар қарор хоҳем дод.

Аммо пеш аз он ки мо хати чоруми баҳсҳои Румро баррасӣ кунем, бояд ба ёд оварда шавад, ки дар мақолаи қаблӣ, ҳангоме ки мо ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёро шарҳ мебодем, чунин баён карда будем: «Ояти даҳ низ “ҳафт замон”-и Ибодат 26-ро бевосита ба таърихи ниҳонӣ мепайвандад, аммо он хати ҳақиқат берун аз он чизест, ки мо дар ин ҷо баён менамоем».

Урия Смит соли 1863 пешвои рад кардани «ҳафт замон» буд. Ӯ афзоиши донишро дар бораи он мавзӯ, ки дар мақолаҳои марбут ба ин масъала, навиштаи Ҳирам Эдсон ва соли 1856 дар Review нашргардида, пешниҳод шуда буд, рад карда буд. Натиҷаҳои он ки Смит бо ҳаракате алоқаманд буд, ки «ҳафт замон»-ро пешниҳод кард, вале баъдан афзоиши донишро маҳз дар бораи ҳамон мавзӯ рад намуд, низ берун аз доираи мавзӯи хусусиятҳои он чизест, ки Смит ҳамчун нури нав дар бораи мавзӯи подшоҳи шимолӣ даъво мекард; аммо вақте ки мо баррасии худро оид ба хатти баҳсҳои адвентистӣ дар бораи Рум ба анҷом мерасонем, ҳам ба аҳамияти ояти даҳуми боби ёздаҳуми Дониёл бармегардем, ва ҳам ба он чи аз ҷониби рад кардани паёми Лаодикия аз ҷониби Смит, ки соли 1856 ҳамроҳ бо афзоиши дониш дар бораи «ҳафт замон» расида буд, ифода мегардад.

«Имони мо нисбат ба паёмҳои фариштаи якум, дуҷум ва сеҷум дуруст буд. Нишонаҳои бузургии роҳе, ки мо аз онҳо гузаштаем, бечунбишанд. Гарчанде ки лашкарҳои дӯзах кӯшиш кунанд, ки онҳоро аз таҳкурсии онҳо канда гиранд ва бо андешаи он ки муваффақ шудаанд, ғалаба намоянд, бо вучуди ин муваффақ намешаванд. Ин сутунҳои

ҳақиқат чун теппаҳои абадӣ устувор меистанд, ва аз ҳамаи кӯшишҳои якҷояи одамон бо кӯшишҳои Шайтон ва лашкари ӯ бетағйир мемонанд. Мо метавонем бисёр чизҳоро биомӯзем, ва бояд ҳамеша Навиштаҳоро ҷустуҷӯ намоем, то бубинем, ки оё ин чизҳо чунинанд». *Evangelism*, 223.

«Нишонаҳои бузурги ҳақиқат, ки самти моро дар таърихи нубувват нишон медиҳанд, бояд бо эҳтиёти комил ҳифз карда шаванд, мабодо онҳо вайрон карда шуда, ба ҷойи онҳо назарияҳои оварда шаванд, ки ба ҷойи нури ҳақиқӣ ошуфтагӣ биёранд». *Selected Messages*, book 2, 101, 102.

«Дар ин вақт кӯшишҳои бисёр ба ҳарч дода хоҳанд шуд, то имони моро нисбат ба масъалаи муқаддасгоҳ мутаазил созанд; аммо мо набояд дудила шавем. Аз бунёдҳои имони мо набояд ҳатто як меҳча ҷунбонда шавад. Ҳақиқат ҳамоно ҳақиқат аст. Онҳое ки ба шак меафтанд, ба сӯи назарияҳои гумроҳкунанда саргардон хоҳанд шуд, ва ниҳоят худро нисбат ба далелҳои пешинае ки мо дар бораи он чӣ ҳақиқат аст доштем, беимон хоҳанд ёфт. Нишонаҳои кӯҳнаи роҳ бояд ҳифз карда шаванд, то мо самти худро гум накунем». *Manuscript Releases*, volume 1, 55